

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100255
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0723100255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: B. Z., narodená XX. F. XXXX, bytom B. XXX/XX, Z. I. Z., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 16274-4/2023-BA zo dňa 27. apríla 2023, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Sas/4/2023-99 zo dňa 21. augusta 2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Návrh žalobcu na prerušenie konania sa zamietá.
- III. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Rozhodnutie správneho súdu a priebeh administratívneho konania

1. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 21. augusta 2024, č. k. 15Sas/4/2023-99 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 16274-4/2023-BA zo dňa 27. apríla 2023 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ alebo „druhostupňové rozhodnutie“), ktorý postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) zamietol v celom rozsahu odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Topoľčany (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 685/2023-TO-DvN zo dňa 1. februára 2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový správny orgán, s odkazom na ustanovenie § 178 ods. 1 písm. a) piateho bodu zákona č. 461/2003 Z. z., § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 883/2004“ alebo „základné nariadenie“), rozhodol, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

2. Prvostupňový správny orgán v podstatnom odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že (i) dňa 11. novembra 2022 zaradil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie; (ii) žalobca si dňa 2. novembra 2022 uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti; (iii) podkladom na vydanie prvostupňového rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, údaje z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske potrebné na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti, potvrdenie kompetentnej inštitúcie príslušného členského štátu EÚ - Holandské kráľovstvo a ďalej Vyhlásenie žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 02.11.2022 (ďalej len „vyhlásenie“); (iv) následne dôvodil, že dospel k záveru, že celková dĺžka pobytu žalobcu na území Holandského kráľovstva, stabilná pracovná situácia a periodicita návratu na územie Slovenskej republiky svedčia o tom, že žalobca si počas zamestnania v Holandskom kráľovstve

centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky nezachoval a centrum svojich záujmov mal na území Holandského kráľovstva; (v) uviedol, že bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti žalobca neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte EÚ nebolo jeho bydlisko na území Slovenskej republiky.

3. O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný preskúmaným rozhodnutím tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie. Žalovaný preskúmané rozhodnutie v podstatnom odôvodnil tým, že (i) poukázal na skutočnosť, že žalobca v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.; (ii) poukázal na celkové zhodnotenie všetkých zabezpečených dôkazov, t. j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu, z informačného systému žalovaného, z údajov poskytnutých žalobcom, z údajov vo vyhlásení; (iii) ďalej dôvodil, že celková dĺžka pobytu v Holandsku - 4 roky (predtým tiež dlhodobo v Spojenom kráľovstve), stabilná pracovná situácia v jednom dlhodobom zamestnaní v Holandsku, nulová história poistenia na Slovenku, prítomnosť blízkej osoby v Holandsku a tiež daňová povinnosť podľa holandských právnych predpisov, boli dôvodne vyhodnotené intenzívnejšie ako ostatné skutočnosti, ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku; (iv) pracovnú situáciu žalobcu v Holandsku hodnotil žalovaný ako stabilizovanú; žalobca je slobodný, bezdetný, v Holandsku sa zdržiaval so svojou sestrou, k rodičom na Slovensko sa vracal na dovolenkový pobyt dvakrát ročne, rodinné väzby teda mal žalobca aj na Slovensku aj v Holandsku, pričom však žalobca nevlastní nehnuteľnosť na bývanie v zahraničí, na území Holandska býval v podnájme, spoločne so svojou sestrou, preto bytovú situáciu žalovaný považoval za stabilizovanú v meste Tilburg.

4. Žalobca napadol preskúmané rozhodnutie správnu žalobou, o ktorej rozhodol správny súd napadnutým rozsudkom tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie.

5. Správny súd v úvode svojho posúdenia veci konštatoval, že „V danej konkrétnej veci bolo potrebné posúdiť najmä to, či žalovaná ako aj prvostupňový orgán v dostatočnom rozsahu vykonali dokazovanie, správne právne postupovali, t.j. či ich postupom a rozhodnutím bol naplnený účel zákona č. 461/2003 Z.z., či bolo dodržané základné a vykonávacie nariadenie. Spornou skutočnosťou zásadného významu, na základe ktorej žalovaný správny orgán nepriznal žalobkyňi nárok na dávku v nezamestnanosti, je posúdenie zachovania centra záujmov žalobkyne počas jej posledného zamestnania v Holandsku a záver, že dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Holandska nie je možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia“ (bod 30 napadnutého rozsudku).

6. Vec následne vyhodnotil správny súd tak, že uviedol „Podľa správneho súdu žalovaná sa v dostatočnom rozsahu zaoberala pre vec podstatnými otázkami, a to: (i) charakter, sezónnosť a stálosť zamestnania vykonávaného žalobkyňou v Holandsku; (ii), dĺžkou a spôsobom skončenia pracovnoprávneho vzťahu; (iii) miestom pobytu žalobkyne v Holandsku; (iv) frekvenciou a dôvodmi návratov/návštev žalobkyne a jej rodiny v Slovenskej republike; (v) nadobudnutím a užívaním nehnuteľnosti v Slovenskej republike, ktoré správne viedli správne orgány k záveru, že žalobkyňa mala centrum svojich záujmov počas výkonu poslednej pracovnej činnosti v Holandsku, a teda sa na ňu nevzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia, a teda nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia.“ (bod 32 napadnutého rozsudku).

7. Správny súd napadnutý rozsudok ďalej v podstatnom odôvodnil tým, že (i) skutočnosť, že posledný mesiac žalobca pracoval z rodičovského domu v Bánovciach nad Bebravou považoval za novo vznesenú argumentáciu o prenesení centra záujmov žalobcu po dlhoročnom pracovnom pôsobení na území Holandska naspäť na územie Slovenskej republiky; (ii) uvedenú argumentáciu vyhodnotil tak, že táto nemá relevanciu spochybníť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Správny súd dôvodil, že nie je treťou inštanciou v administratívnom konaní; (iii) uviedol, že ani samotné faktické bývanie na území Slovenska posledný mesiac pracovnej činnosti nemôže založiť kritérium bydliska vo vzťahu k poslednej činnosti žalobcu ako zamestnanca na území Holandska, ktorá činnosť trvala 4 roky - od 1. novembra 2018 do 31. októbra 2022; (iv) správny súd vyhodnotil námietku, že by napadnuté rozhodnutie nemalo oporu v administratívnom spise pre chýbajúcu dokumentáciu o pracovnej histórii žalobcu ako príliš všeobecnú námietku, pričom zámenu so sestrou žalobcu správny súd nezistil.

8. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov trovy nepriznal, a to z dôvodu, že žalobca v konaní nemal úspech, a preto mu nepatrí náhrada trov konania v zmysle § 167 ods. 1 SSP a contrario. Vo vzťahu k žalovanému správny súd (aplikujúc ustanovenie § 168 SSP) nezistil žiadne

výnimočné dôvody, pre ktoré by bolo možné spravodlivo žiadať od žalobcu, aby mu uhradil vzniknuté trovy v súvislosti s týmto súdnym konaním.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

9. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť zo dňa 8. októbra 2024, pričom dôvod kasačnej sťažnosti uviedol v jej úvode slovami: „Sťažnostným dôvodom je nesprávne právne posúdenie veci, ktorého sa správny súd podľa môjho názoru dopustil v bode 34 rozsudku.“ Žalobca zdôraznil, že svoje bydlisko presunul z Holandska na Slovensko od 1. októbra 2022.

10. Žalobca v kasačnej sťažnosti ďalej žiadal, aby sa kasačný súd obrátil na Súdny dvor s nasledovnou predbežnou otázkou: „Ak sa zamestnankyňa pracujúca pre zamestnávateľa so sídlom v jednom členskom štáte presídlila z tohto členského štátu do druhého členského štátu, s cieľom hľadať si prácu v tomto druhom členskom štáte, pričom z tohto druhého členského štátu na návrh zamestnávateľa ešte mesiac pracovala formou home-office, má táto zamestnankyňa, po tom čo sa stala nezamestnanou, postavenie nezamestnanej osoby v zmysle čl. 65 ods. 5 písm. a) koordinačného nariadenia v tomto druhom členskom štáte?“.

11. Následne žalobca v kasačnej sťažnosti predostrel svoju argumentáciu k tvrdeniu správneho súdu o tom, že jeho argument o prenesení bydliska z Holandska na Slovensko bol v konaní pred správnym súdom argumentom novým (bod 33 napadnutého rozsudku). Uviedol, že až po neúspešnom odvolaní pochopil, že na účely aplikácie spomínaného čl. 65 ods. 5 písm. a) koordinačného nariadenia by malo stačiť presunúť svoje bydlisko na Slovensko ešte počas práce pre holandského zamestnávateľa a na toto sa následne sústredil v správnej žalobe. Žalobca zdôraznil, že interpretácia správneho súdu je popretím možnosti premiestniť bydlisko. Na záver kasačnej sťažnosti žalobca poukázal na skutočnosť, že zo slovenského home-office pracoval dobromyseľne a nesledoval tým obchádzanie článku 65 ods. 5 písm. a) koordinačného nariadenia.

12. Žalobca žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

13. Kasačná sťažnosť žalobcu bola žalovanému doručená dňa 7. novembra 2024. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 19. novembra 2024, v ktorom v podstatnom uviedol, že (i) sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku; (ii) v celom rozsahu zotrváva na predchádzajúcej argumentácii; (iii) uviedol že „... bydlisko nezahŕňa len aspekt fyzickej prítomnosti na Slovensku v danom okamihu a nasledujúci mesiac pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti. Tiež nie je možné negovať dlhodobú predchádzajúcu zárobkovú činnosť vykonávanú v Holandsku, kde žalobkyňa žila a bývala s blízkou osobou ...“; (iv) ďalej zdôraznil, že „Aj z pohľadu elementárnej spravodlivosti žalobkyňa nemôže úspešne požadovať dávku v nezamestnanosti zo slovenského poisťného systému, do ktorého pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti nikdy neprispievala.“; (v) uviedol, že bydlisko v zmysle koordinačných nariadení Európskej únie je komplexný pojem, ktorý vystihuje celkovú životnú situáciu osoby v danom období. Vychádzajúc z vyššie uvedeného žiadal, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu s odkazom na ustanovenie § 461 SSP zamietol.

14. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 25. novembra 2024 na vedomie.

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

III.A Procesný postup kasačného súdu

15. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ (žalobca) včas (§ 443 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

16. Najvyšší správny súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

17. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, najvyšší správny súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

18. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok správneho súdu, ktorým súd zamietol správnu žalobu žalobcu. Závery odôvodňujúce takýto postup sú vyjadrené v bode 1 až 8 vyššie.

III.B Aplikovateľné právne predpisy

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP v znení platnom v rozhodnom období, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP v znení platnom v rozhodnom období, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP v znení platnom v rozhodnom období, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP v znení platnom v rozhodnom období, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

23. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP v znení platnom v rozhodnom období, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

24. Podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

25. Podľa článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Konsolidované znenie), Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijímú v oblasti sociálneho zabezpečenia opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na poskytnutie voľného pohybu pracovníkov; za týmto účelom uzavrie dohody, ktoré migrujúcim pracovníkom bez ohľadu na to, či ide o zamestnancov, a na nich závislým osobám zabezpečia: a) započítanie všetkých období braných do úvahy podľa zákonov príslušných krajín za účelom získania a trvania nároku na dávky a vypočítanie ich výšky; b) vyplácanie dávok osobám s bydliskom na území členských štátov.

26. Podľa článku 1 písm. j) základného nariadenia, "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

27. Podľa článku 1 písm. k) základného nariadenia, "pobyt" znamená prechodné bydlisko.

28. Podľa článku 3 ods. 1 písm. h) základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

29. Podľa článku 61 ods. 1 základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

30. Podľa článku 61 ods. 2 základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky: doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia, doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

31. Podľa článku 65 ods. 2 základného nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

32. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

33. Podľa článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať: a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov; b) situáciu dotknutej osoby vrátane: i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb; iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti; iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov; v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná; vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

34. Podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

35. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom v rozhodnom období, poistenc má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

III.C Vymedzenie predmetu právneho posúdenia

36. V prejednávannej veci bolo pri aplikácii vyššie uvedených právnych noriem rozhodné posúdiť správnosť záveru správnych orgánov a správneho súdu, že žalobca si väzby so Slovenskou republikou počas výkonu pracovnej činnosti v Holandsku nezachoval, a preto mu nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti.

37. Najvyšší správny súd po vyhodnotení v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov žalobcom vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od zásadných záverov prijatých správnym súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci správnym súdom za správne a súladné so zákonom.

38. Na úvod súhlasne s názorom správneho súdu, poukazuje najvyšší správny súd na to, že podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobca takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Holandsku môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, ktorý predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenska zachoval bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únievom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely vykonávacieho nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v spojení s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-90/97 Swaddling, bod 28). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. Zároveň platí, že tento zoznam, ktorý nie je taxatívny, nestanovuje žiadne preferenčné poradie rôznych kritérií vymedzených v odseku 1 tohto článku.

39. Vzhľadom na skutočnosti sumarizované v tomto rozsudku a ktoré boli zároveň v správnom konaní preukázané, najvyšší správny súd podporuje záver správnych orgánov, ako aj správneho súdu, že centrum záujmov žalobcu sa v relevantnom čase nachádzalo práve v Holandsku. Na účely určenia miesta bydliska žalobcu a s tým súvisiacim centrom jeho záujmu, najvyšší správny súd rovnako ako žalovaný a správny súd poukazuje na striktné podmienky, v rámci ktorých je potrebné vyhodnotiť situáciu žalobcu, a to tak, ako sú vymedzené v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

40. Pre určenie centra záujmu žalobcu pre potreby určenia bydliska boli rozhodné skutočnosti ustálené správnymi orgánmi v správnom konaní, ktoré boli ostatne sumarizované a vyhodnotené správnym súdom v bodoch 32 až 34 napadnutého rozsudku. Kasačný súd sa s takýmto vyhodnotením bez ďalšieho stotožňuje. Nad uvedený rámec poukazuje na fakt, že jedným z kľúčových argumentov žalobcu, ktorý mal svedčiť tomu, že si žalobca zachoval bydlisko v Slovenskej republike, bolo jeho tvrdenie o tom, že svoje bydlisko presunul z Holandska na Slovensko už od 1. októbra 2022, kedy pre holandského zamestnávateľa pracoval zo slovenského home-office. V tejto súvislosti kasačný súd (aj s odkazom na skutočnosti uvádzané v bode 38 vyššie) zdôrazňuje, že kritériá na určenie centra záujmov [osobitne (i) dĺžku obdobia zdržiavania sa na území Holandska; (ii) dĺžku a stabilitu výkonu zárobkovej činnosti v Holandsku; (iii) dĺžku trvania pracovnej zmluvy; (iv) rodinný stav a rodinné väzby žalobcu vo vzťahu k Slovenskej republike; (v) bytovú situáciu a stabilitu tejto situácie, ako aj (vi) miesto, kde dochádza/lo k zdaňovaniu príjmov žalobcu] je nutné posudzovať komplexne, bez toho, že by bolo niektoré z kritérií preferované, resp. dominantné, taktiež bez toho, že by išlo o úplný výpočet kritérií posudzovania centra záujmov.

41. Optikou vyššie uvedeného potom kasačný súd za relevantné považoval najmä nasledovné skutočnosti: (i) žalobca bol v období od 1. novembra 2018 do 31. októbra 2022 zamestnaný u holandského zamestnávateľa (ďalej taktiež „zamestnávateľa“) - spoločnosti H&M Hannes & Mauritz Netherlands B.V. (viď. správna žaloba); (ii) pracovný pomer so zamestnávateľom ukončil žalobca dňa 22. septembra 2022 s tým, že posledným dňom výkonu práce bol 31. október 2022 (viď. č. I. 24 súdneho spisu); (iii) žalobca vykonával pracovnú činnosť pre zamestnávateľa osobne, v Holandsku s tým, že mal posledný mesiac (október 2022) pracovnú činnosť pre zamestnávateľa vykonávať „na diaľku“ z územia Slovenskej republiky, čomu má svedčať oznámenie o zámere žalobcu adresované zamestnávateľovi dňa 15. augusta 2022 [N.B. viac ako mesiac pred podpisom listiny ukončujúcej pracovný pomer - viď sub. (ii) tohto bodu vyššie; viď. č. I. 22 súdneho spisu]; (iv) žalobca počas svojho pobytu v Holandsku žil v prenajatom dome spolu so svojou sestrou, pričom nájomný vzťah žalobca ukončil jednostranne s tým, že predmetný dom (ktorý vo výpovedi označil za „lovely home“) vyprace do 1. októbra 2022 (viď. č. I. 33 súdneho spisu); (v) žalobca na Slovensku nemá ani deti, ani manžela, tam žijúcich rodičov navštevoval počas posudzovaného obdobia dvakrát ročne. Z uvedeného vyplýva, že dĺžka pobytu žalobcu v Holandsku, dĺžka a stabilita jeho zamestnania u holandského zamestnávateľa, jeho rodinný stav a rodinné väzby vo vzťahu k Slovenskej republike, jeho bytová situácia, ako aj miesto zdaňovania jeho príjmov v posudzovanom období smerujú k jednoznačnému záveru o jeho bydlisku/centru záujmov v Holandsku a nie v Slovenskej republike. Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že žalobca mohol posledný mesiac vykonávať pracovnú činnosť pre holandského zamestnávateľa aj z iného miesta, napríklad z domu rodičov žalobcu.

42. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd nevzhliadol dôvod spochybňovať závery správneho súdu, ktorými tento vyhodnotil všetky vyššie zmienené faktory komplexne.

43. Nad rámec vyššie uvedeného kasačný vo vzťahu k úmyslu žalobcu mať centrum svojho záujmu na Slovensku uvádza, že postup podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, pokiaľ i po zväžení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2017, sp. zn. 10Sžsk/5/2016), čo však nie je prípad žalobcu. Čo? sa? týka dôvodov na prisťahovanie na Slovensko, tie sú z pohľadu zisťovania bydliska (centra záujmov) v posudzovanom období právne irelevantné, pretože sa vzťahujú až k obdobiu návratu na Slovensko, nie k posudzovanému obdobiu (4 roky späť od podania žiadosti o dávku, odhladnuc od marginálnej doby tvrdeného výkonu home-office z domu rodičov žalobcu), v ktorom prevažnú časť strávil žalobca v Holandsku. Na dôvažok kasačný súd dodáva, že úmysel osoby vychádza z objektívnych skutočností a okolností, nestačí len vyhlásenie osoby, že určitý štát považuje za svoje bydlisko alebo ho zaň chce mať.

44. K otázke bydliska kasačný súd ďalej iba poznamenáva, že táto je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo?i?trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodného bydliska. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku, rodičom či iným príbuzným, ani viac či menej určitý plán v budúcnosti žiť a pracovať v krajine pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde

osoba zvyčajne býva [čl. 1, písm. j) základného nariadenia - pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017].

45. Záverom najvyšší správny súd konštatuje, že správny súd a rovnako aj žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia jasne a zrozumiteľne dali odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednávanou vecou. Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

46. Kasačný súd sa taktiež zaoberal návrhom žalobcu, aby sa obrátil na Súdny dvor s predbežnou otázkou: „Ak sa zamestnankyňa pracujúca pre zamestnávateľa so sídlom v jednom členskom štáte presídlila z tohto členského štátu do druhého členského štátu, s cieľom hľadať si prácu v tomto druhom členskom štáte, pričom z tohto druhého členského štátu na návrh zamestnávateľa ešte mesiac pracovala formou home-office, má táto zamestnankyňa, po tom čo sa stala nezamestnanou, postavenie nezamestnanej osoby v zmysle čl. 65 ods. 5 písm. a) koordinačného nariadenia v tomto druhom členskom štáte?“. Najvyšší správny súd vyhodnotil požiadavku žalobcu, aby prerušil konanie a obrátil sa na SDEÚ s predložením prejudiciálnej otázky podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej „ZFEÚ“) ako nedôvodnú. Kasačný súd zdôrazňuje, že cieľom konania o prejudiciálnej otázke je objasnenie práva Únie v prípadoch, ak je rozhodnutie o nej nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia, t. j. podstata sporu obsahuje otázku výkladu európskeho práva, ktorú treba vyriešiť. Sťažovateľ však v kasačnej sťažnosti otázky neformuloval spôsobom, ktorý by čo i len indikoval, v čom by mal spočívať problém výkladu európskeho práva a ako by odpoveď na túto otázku prispela k vyriešeniu tohto prípadu. Kasačný súd takúto potrebu neidentifikoval poukazujúc pritom na skoršiu rozhodovaciu prax (viď vyššie), a preto návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

47. Z dôvodov uvedených vyššie sa najvyšší správny súd nestotožnil s námietkami žalobcu voči napadnutému rozsudku správneho súdu uvedenými v kasačnej sťažnosti. Podanú kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výroku tohto rozsudku.

48. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP.

49. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.